

ทดลองอ่าน - ดิฉันไม่ใช่โสเภณี

นำเสนอเมื่อ : 10 พ.ค. 2552

ทดลองอ่าน - ดิฉันไม่ใช่โสเภณี

ปฐมบท

ณ ชายหาดกลางแหลมสิมิลิลา จังหวัดสงขลา
ยามนี้หน้าทะเลกำลังลงมองไปจะเห็นคลื่นสาดซัดเข้ามาเป็นระลอกอยู่ไกลลิบ
เด็กๆหนุ่มสาวเดินเกี้ยวกอยหยอกกลองไปเก็บเปลือกหอยกันอย่างสนุกสนานบริเวณทิว
สนที่โหรงเงารมรื่นอยู่ริมหาด
มีนักท่องเที่ยวนั่งเอนกายอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบที่จัดไว้ให้เขาเป็นแถวยาวเหยียด
แม่อุ้มลูกสาวมาชมทิวทัศน์ของชายทะเลที่สวย เมียงคำ ปลาหมึกย่างไถย่าง ข้าวหลาม
มะพร้าวอ่อน เดินขายไปตามโต๊ะต่างๆ
พอผ่านมาที่โต๊ะที่มีฝรั่งพิการหน้าตาดีอยู่ในชุดสูทน้ำทะเลนั่งอยู่บนรถเข็น
ซึ่งมีหญิงไทยร่างเล็กผิวคล้ำ
ในชุดเครื่องแต่งกายที่ทันสมัยคอยเป็นพี่เลี้ยงนั่งคุยอยู่กับชายหนุ่ม
มีเทพขนาดเล็กลงมาที่ก้นที่นั่งที่ก้นเสียง
ข้างๆมีกล่องถาดรูปวางอยู่มักจะหยุดชำเลื่องมองด้วยความสนใจ
และไม่ไรแต่เฉพาะแม่อุ้มเท่านั้น
แม่อุ้มเด็กท่องเที่ยวก่อนอื่นที่นั่นอยู่ใกล้ๆก็สนใจเหมือนกัน

การสนทนา หญิงสาวจะเป็นฝ่ายพูดเสียมากกว่า พอนึกอะไรไม่ออก
เธอเอานิ้วชี้แตะที่ริมฝีปาก และกดเครื่องบันทึกเทพพูดว่า พอแค่นี้ก่อนนะจะ
แล้วหันไปปรึกษากับฝรั่งซึ่งนั่งยิ้มตั้งใจฟังอย่างสนใจ

"นักข่าวกำลังสัมภาษณ์" เสียงจากโต๊ะข้างๆ

"เรื่องฉันมันยาวนานนะ จะให้เล่าตั้งแต่ต้นจนจบ อาทิตย์หนึ่งก็ไม่จบหรอก"
แล้วเธอก็หัวเราะพลอยให้เขาหัวเราะตามไปด้วย

"ตอนนี้ฟังมากับมาด้วยหรือเปล่า" ชายหนุ่มถาม

"เขาก็อยู่กับสามีที่เยอรมัน ครั้งหลังมาเอาลูกไปอยู่ด้วย "

"แล้วคุณธำละ ยังทำธุรกิจด้านนี้..."
ยังไม่ทันที่เขาจะพูดจบเธอชิงพูดเสียก่อนว่า

"ไม่ทราบนะ เพราะไม่ได้เจอกันมา 2 ปีแล้ว
ครั้งหลังสุดทราบแต่ว่ากลับมาเมืองไทยเหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่าจะกลับไปทำต่อหรือเลิก..."
หญิงสาวมีสีหน้ากังวลใจ "

...ฉันไม่อยากให้คุณเขียนถึงเขาเลยเดี๋ยวเขาจะเดือดร้อนไปด้วย"

"ผมอยากรู้เท่านั้น ไม่เอ่ยชื่อจริงเขาหรอก" ชายหนุ่มยืนยัน

หญิงสาวยิ้มออกมาด้วยความรู้สึกโล่งอก

นักข่าวประทับใจหญิงสาวอยู่มาก
เธอเป็นคนกล้าพูดกล้าเปิดเผยเพียงแค่นี้สัมผัสได้ในระยะเวลาอันสั้น
ก็รู้สึกเหมือนกับได้รู้จักมานาน

เป็นความบังเอิญของเขาแท้ๆที่พบเธอผู้ซึ่งกำลังจะเป็นข่าวชิ้นโบแดงให้เขาฝากผลงานไว้
ในวิชาชีพหนังสือพิมพ์

เขาพบเธอขณะที่กำลังเซ็นรถให้สามีพิการท่องเที่ยวไปตามชายหาด
ผู้ลัดกันถ่ายรูปให้กันเมื่อผ่านไปทางไหน
ผู้คนจะหยุดเหลียวหลังมองกระซิบกระซาบกับผู้อยู่ใกล้ๆตามความเข้าใจที่คิดกันไปทาง
อวกาศ ซึ่งเขาเองก็เป็นคนหนึ่งที่เกิดเช่นนั้นเหมือนกัน

จากประสบการณ์ และความเป็นคนช่างสังเกต
ทำให้เขาอยากรู้อะไรของเธอกับฝรั่งขึ้นมา
เพราะอะไรเธอจึงอุทิศกายใจให้กับชายพิการที่ต่างเชื้อชาติ ต่างศาสนาต่างผิวพรรณ
ถ้าหากเป็นเหตุผลของความรักก็ต้องเป็นความรักสากลที่อมตะยิ่งใหญ่กว่าความรักของ
หนุ่มสาวทั่วไป

เขาเดินตามเธอไปเรื่อยๆ
พลงสังเกตกิริยาที่เธอมีต่อชายพิการต่างชาติคนนี้เพื่อศึกษาถึงอุปนิสัยใจคอ
เป็นขอมูลเบื้องต้นก่อนจะเข้าไปแนะนำตัวอย่างสุภาพว่าเขาชื่อโสภณ
ดวงประเสริฐเป็นผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เดลินิวส์
อยากจะขอสัมภาษณ์เรื่องราวของเธอและสามี
ตอนแรกเธอเขินอายไม่ยินยอมให้สัมภาษณ์ ต่อ
เมื่อชี้แจงให้เธอทราบว่าจะไม่เอาไปเขียนในทางเสื่อมเสียเธอจึงค่อยคลายความวิตก
และยอมคุยด้วย

"เรื่องของฉันกับนอร์เบิร์ตนี่หรือคะ ที่คุณจะไปลงเดลินิวส์"
เธอตอบแล้วหัวเราะอย่างขบขัน

"ใช่ครับ ผมคิดว่าอย่างน้อยก็อาจจะเป็นกำลังใจกับลูกผู้หญิงที่ท้อแท้
และหมดหวังในชีวิตจะได้ลุกขึ้นมาต่อสู้ยังไงล่ะครับ...."

"คุณยกยอฉันเกินไปแล้ว เอาแบบนี้ดีกว่าตรงไหนที่คุณอยากรู้อะไร
ให้ฉันพูดเองบางทีนี่ก็ไม่ออก"

"อย่างนั้นก็ได้อ... ตอนนั้นนอร์เบิร์ตมาอยู่เมืองไทยกับคุณเลยหรือว่ามาเที่ยวครับ...."

เธอหันไปแปลเป็นภาษาเยอรมันกับสามีแล้วเล่าให้เขาฟังต่อว่า

"หลังจากที่พิน้ำกับคุณแฟรงค์มาเยี่ยมแม่ที่เมืองไทย
เขาติดต่อขายเครื่องคอมพิวเตอร์ให้กับมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งได้แล้ว
ทางมหาวิทยาลัยให้เขาช่วยติดต่ออาจารย์มาสอนการตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้กับนัก
ศึกษา คุณแฟรงค์ก็มาถามนอร์เบิร์ตว่าสนใจไหม
ฉันกับนอร์เบิร์ตตั้งใจอยากจะทำชีวิตอยู่ที่เมืองไทยอยู่แล้วเลยตอบตกลง

จากนั้นก็ติดต่อคุยกับท่านอธิการทางโทรศัพท์
ปรากฏว่าเขาไม่ได้รังเกียจความพิการก็ไม่มีปัญหาอะไร ส่วนดิฉันคุณหมอมองวีเชียร
ประสบโชค ซึ่งอยู่โรงพยาบาลพญาไท ไปดูงานที่เยอรมัน
ท่านก็ช่วยติดต่อโรงพยาบาลเอกชนให้ดิฉันทำที่กรุงเทพฯ....
คุณโทมัสกับคุณแอนนาหรือคะ....พอท่านทราบว้เราสองคนจะมาอยู่ที่เมืองไทย
ท่านก็ไม่ว่าอะไร แต่ก่อนจะเดินทางมาท่านก็เศร้าไปมาก
คุณโทมัสที่เคยคุยสนุกรูสนานว้เรื่งก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน
ขณะที่ดิฉันเซ็นรถพานอร์เบิร์ตออกไปเดินเล่นในตอนเช้า ดิฉันพูดกับท่านว่า....

"ขณะนี้พ่อดิฉันคงนับวันในปฏิทินแล้วว่า ยังอีกกี่วันดิฉันจะเดินทางไปถึง"
....คุณโทมัสท่านซึ่งมอยู่พักหนึ่งก่อนจะตอบดิฉันว่า.... "ดิฉันก็เหมือนกัน
ขณะนี้นับปฏิทินอยู่ทุกวันว้
เมื่อไหร่จะถึงวันที่เรอทั้งสองจากดิฉันไปและหลังจากนั้นก็คงจะต้องตั้งตาตั้งใจคอยว้เมื่อ
ไหร่จะถึงวันที่เรอทั้งสองจะกลับมาหาดิฉันอีก...."

"ข้างคุณแอนนาก็เฝ้าแต่พูดฝักฉันว้ อย่าทอดทิ้งนอร์เบิร์ตนะ"....
"เรอไปแล้วดิฉันจะต้องอยู่ที่นี้ด้วยความเสียบเหงาต่อไป
ถ้าหากมีเวลาก็เขียนจดหมายมาหาดิฉันบ้าง"....ยิ่งใกล้วันเดินทางเข้าไปเท่าไหร่
ยิ่งเศร้าใจมากขึ้น ดิฉันกับนอร์เบิร์ตอธิบายให้ท่านทั้งสองฟังว้
ในช่วงที่มหาวิทยาลัยในเมืองไทยปิดภาคเรียน
หรือในช่วงพักรอนเราจะกลับมาเยี่ยมท่านทุกปี
และที่ประทับใจดิฉันจนถึงวันนี้คือวันที่ดิฉันออกมาจากโรงพยาบาลทุก ๆ ที่ดิฉันไม่ได้บอกใคร
แต่คุณรุ้ใหม่ เพื่อน ๆ ที่เป็นพยาบาลอยู่ด้วยกัน ซึ่งมีบางคนที่ไม่ค่อยชอบดิฉัน
ต่างออกมายื่นเรียงแถวที่หน้าโรงพยาบาลยื่นมือมาจับแสดงความยินดีกับดิฉันที่ละคน
อวยพรให้เดินทางกลับบ้านโดยสวัสดิภาพดิฉันรู้สึกดีใจมาก ไม่นึกว้ชีวิตดิฉันจะมีวันนี้
เมื่อก่อนเคยคิดแต่เสียใจที่ถูกพวกเขาดูถูกเหยียดหยาม
ดิฉันกลับมาเล่าใหนอร์เบิร์ตฟังที่บ้านด้วยความดีใจตรงใจให้ออกมาบอกเขาว่า
บัดนี้คำปณิธานที่ดิฉันเคยพูดไว้ว้.... "วันนี้พวกคุณเกลียดดิฉันไม่เป็นไร
แต่สักวันหนึ่งพวกคุณจะต้องยอมรับ และรักดิฉันนั้นเป็นจริงแล้ว"

นักข่าวเปลี่ยนเทพม้วนใหม่อย่างรีบร้อน
ด้วยความกลัวว้จะไม่ทันได้อัดตอนสำคัญ

"แล้วคุณนอร์เบิร์ตละ ขณะนี้เป็นอย่างไรบ้าง"

หญิงสาวหันไปมองสามีด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยจะดีนัก
แต่แล้วก็ฝืนยิ้มออกมาชนิดหนึ่งก่อนจะเลาหนีไปว้

"ตอนนี้อាកการไม่ค่อยจะดีขึ้น ตั้งแต่สะดือลงไปไม่มีความรู้สึกเลย
แต่เขาก็มีความหวังว้จะต้องหาย และเดินได้ อีกสามเดือน หมอนัดให้ไปผ่าตัดใหม่"

เมื่อเลามาถึงตรงนี้เธอหันไปพูดกับสามีเป็นภาษาเยอรมัน

"นี่ เห็นไหม เขาบอกว่าเขาต้องเดินได้
เขาเชื่อใ้นความสามารถของหมอที่โนน" เธอพูดแล้วหัวเราะ
แกมสองข้างแดงเรื่อเป็นสีชมพู

แม่ค้าข้าวหลามเดินผ่านมา เธอซื้อ 3 กระจบอก ยื่นใ้นักข่าว 1 กระจบอก
แล้วพูดกับสามีเป็นภาษาเยอรมัน แม่ค้าสนใจจองตาไม่กระพริบ

"ทานช๊ะ คุยไปทานไปก็ได้"

"ขอบคุณครับ"

เธอนึกให้สามีทดลองกินดู แล้วตัวเองเอาใส่ปากกินด้วยความเอร็ดอร่อย

ใครผ่านมาก็อดชำเลื่องมองแล้วหัวเราะไม่ได้
ที่เห็นฝรั่งพิการนั่งกินข้าวหลาม
ต่อเมื่อพ่อค้าขายมะพร้าวอ่อนเดินผ่านมาเธอก็ซื้อเลี้ยงอีกตามเคย จนนักข่าวเซ็น
นิกชมเชยในความมีน้ำใจของเธอ

"แล้วสาเหตุ ที่ออกจากราชการ เพราะอะไรครับ" นักข่าวถาม

เธอมีสีหน้ากังวลอย่าเห็นได้ชัด หันไปปรึกษากับสามีเป็นภาษาเยอรมัน

"มันเป็นเรื่องส่วนตัวที่เราไม่อยากเปิดเผยนะ เรื่องมันก็ผ่านมาแล้ว
พูดไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร"

"ครับ ผมขอโทษครับ"

เรื่องราวที่เธอเล่ามาร่วมสองชั่วโมง ตั้งแต่มีปัญหา
จนกระทั่งต้องลาออกจากราชการ
ไปผจญภัยเสี่ยงโชคตายเอาดาบหน้าบนแผ่นดินเยอรมัน
ถ้าหากนำมาเขียนเป็นข่าวก็คงจะยาวมาก
และถ้าหากจะตัดตอนเอาเฉพาะที่สำคัญก็คงไม่ได้ใจความที่สมบูรณ์

"ผมว่าอย่างนี้ ดีไหมครับ คุณเขียนเอง แล้วส่งไปให้ผมที่เดลินิวส์
ลงเป็นตอนๆจะดีไหมครับ" เขาเสนอ

"คุณจะให้ฉันเขียนหรือ ฉันเขียนไม่ได้หรอก ไม่เคยเขียน"
เธอพูดแล้วหัวเราะ เห็นเป็นเรื่องขบขัน แพล่ไหนอร์เบิร์ตฟัง เขาก็หัวเราะเช่นกัน

"คุณเขียนเหมือนที่เล่าให้ผมฟังนี้แหละ ผมว่าน่าอ่าน"

"ไม่ได้หรอก ไม่เคยเขียน" เธอยืนกราน

"ไม่ยากหรอกครับ คุณมีความรู้สึกอย่างไร ก็เขียนไปอย่างนั้น
แล้วผมจะช่วยขัดเกลาให้"

เธอนั่งคิด อยู่ครู่หนึ่ง มองไปกลางทะเล
ดวงตามีประกายสดใสแวววาวโรจน์ขึ้นมา ก่อนจะหันมายิ้มให้เขา

"เอาละ แล้วฉันจะลองดู ถ้าไม่ได้อย่างไร คุณช่วยขัดเกลาใหม่ก็แล้วกัน"

ชายหนุ่มเก็บเทปเอากล้องถ่ายรูปคล้องคอ
กล่าวอำลาเธอด้วยหัวใจที่ชื่นบาน รู้สึกภาคภูมิใจกับผลงานชิ้นโบแดงของเขา
ส่วนเธอเซ็นรฤทพาสามีพิการทองเที่ยวตามชายหาดต่อไป
โดยไม่สนใจว่าจะตกเป็นเป้าสายตาใคร
และในขณะที่ผ่านผู้หญิงวัยรุ่นสองคนชำเลื่องตามอง
คล้อยหลังเธอไปได้ยินเสียงแว่วๆว่า

"อีตัวจับฝรั่งพิการ ทุเรศมาก"

COMMENT

ปฐมบท

ณ ชายหาดกลางแหลมสิมิลิหลา จังหวัดสงขลา
ยามนี้ น้ำทะเลกำลังลงมองไปจะเห็นคลื่นสาดซัดเข้ามาเป็นระลอกอยู่ไกลลิบ
เด็ก ๆ หนุ่มสาวเดินเกี้ยวกอดหยอกกลองลงไปเก็บเปลือกหอยกันอย่างสนุกสนานบริเวณทิวสนที่ให้ร่มเงาร่มรื่นอยู่ริมหาด มีนักท่องเที่ยวหนึ่งเอนกายอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบที่จัดไว้ให้เขาเป็นแถวยาวเหยียด
แม่ค้าสวมหมวกสานชายของขบเคี้ยว เมี่ยงคำ ปลาหมึกย่างไถย่าง ชาวหลาม มะพร้าวอ่อน
เดินขายไปตามโต๊ะต่าง ๆ พูผานมาที่โต๊ะที่มีฝรั่งพิการหน้าตาดีอยู่ในชุดสูทน้ำทะเลนั่งอยู่บนรถเข็น
ซึ่งมีหญิงไทยร่างเล็กผิวคล้ำ ในชุดเครื่องแต่งกายที่ทันสมัยคอยเป็นพี่เลี้ยงนั่งคุยอยู่กับชายหนุ่ม
มีเทพขนาดเล็กกำลังบินที่กึ่งเสียง ขวางๆ มีกล่องถายรูปวางอยู่มักจะหยุดชำเลื่องมองด้วยความสนใจ
และไม่ไช้แต่เฉพาะแม่ค้าเท่านั้น แม่แต่นักท่องเที่ยวคนอื่นที่นั่งอยู่ไกลๆก็สนใจเหมือนกัน

การสนทนา หญิงสาวจะเป็นฝ่ายพูดเสียมากกว่า พอนึกอะไรไม่ออก
เธอเอานิ้วชี้แตะที่ริมฝีปาก และกุดเครื่องบันทึกเทปพูดว่า พอแค่นี้ก่อนนะจะ
แล้วหันไปปรึกษากับฝรั่งซึ่งนั่งยิ้มตั้งใจฟังอย่างสนใจ

"นักข่าวกำลังสัมภาษณ์" เสียงจากโต๊ะข้างๆ

"เรื่องฉันมันยาวนานนะ จะให้เล่าตั้งแต่ต้นจนจบ อาทิตย์หนึ่งก็ไม่จบหรอก"
แล้วเธอก็หัวเราะพลอยให้เขาหัวเราะตามไปด้วย

"ตอนนี่ฟังมากับมาด้วยหรือเปล่า" ชายหนุ่มถาม

"เขาก็อยู่กับสามีที่เยอรมัน ครั้งหลังมาเอาลูกไปอยู่ด้วย "

"แล้วคุณธาล่ะ ยังทำธุรกิจด้านนี้...." ยังไม่ทันที่เขาจะพูดจบเธอชิงพูดเสียก่อนว่า

"ไม่ทราบนะ เพราะไม่ได้เจอกันมา 2 ปีแล้ว
ครั้งหลังสุดทราบแต่ว่ากลับมาเมืองไทยเหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่าจะกลับไปทำต่อหรือเลิก...."
หญิงสาวมีสีหน้ากังวลใจ " ...ฉันไม่อยากจะให้คุณเขียนถึงเขาเลยเดี๋ยวเขาจะเดือดร้อนไปด้วย"

"ผมอยากรู้เท่านั้น ไม่เอ่ยชื่อจริงเขาหรอก" ชายหนุ่มยืนยัน

หญิงสาวยิ้มออกมาด้วยความรู้สึกโล่งอก

นักข่าวประทับใจหญิงสาวอยู่มาก
เธอเป็นคนกล้าพูดกล้าเปิดเผยเพียงแค่นี้ได้สัมผัสในระยะเวลาอันสั้น ก็รู้สึกเหมือนกับได้รู้จักมานาน

เป็นความบังเอิญของเขาแท้ๆที่พบเธอผู้ซึ่งกำลังจะเป็นข่าวชิ้นโบแดงให้เขาฝากผลงานไว้ในวิชาชีพหนังสือพิมพ์

เขาพบเธอขณะที่กำลังเข็นรถให้สามีพิการท่องเที่ยวไปตามชายหาด
ผู้ลัดกันถ่ายรูปให้กันเมื่อผ่านไปทางไหน
ผู้คนจะหยุดเหลียวหลังมองกระซิบกระซาบกับผู้อยู่ใกล้ๆตามความเข้าใจที่คิดกันไปทางออกสุด
ซึ่งเขาเองก็เป็นคนหนึ่งที่ดีคนนั้นเหมือนกัน

จากประสบการณ์ และความเป็นคนช่างสังเกต
ทำให้เขาอยากรู้เรื่องราวของเธอกับฝรั่งขึ้นมา

เพราะอะไรเธอจึงอุทิศกายใจให้กับชายพิการที่ต่างเชื้อชาติ ต่างศาสนาต่างผิวพรรณ
ถ้าหากเป็นเหตุผลของความรักก็ต้องเป็นความรักสากลที่อมตะยิ่งใหญ่กว่าความรักของหนุ่มสาวทั่วไป

เขาเดินตามเธอไปเรื่อยๆ

พลาญสังเกตุกิริยาที่เธอมีต่อชายพิการต่างชาติคนนี่เพื่อศึกษาถึงอุปนิสัยใจคอ
เป็นข้อมูลเบื้องต้นก่อนจะเข้าไปแนะนำตัวอย่างสุภาพว่าเธอชื่อโสภณ
ดวงประเสริฐเป็นผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ อยากจะขอสัมภาษณ์เรื่องราวของเธอและสามี
ตอนแรกเธอเขินอายไม่ยินยอมให้สัมภาษณ์ ต่อ
เมื่อชี้แจงให้เธอทราบว่าจะไม่เอาไปเขียนในทางเสื่อมเสียเธอจึงค่อยคลายความวิตก และยอมคุยด้วย

"เรื่องของฉันกับนอร์เบิร์ตนี่หรือคะ ที่คุณจะไปลงเดลินิวส์"

เธอตอบแล้วหัวเราะอย่างขบขัน

"ใช่ครับ ผมคิดว่าอย่างน้อยก็อาจจะเป็นกำลังใจกับลูกผู้หญิงที่ท้อแท้
และหมดหวังในชีวิตจะได้ลุกขึ้นมาต่อสู้ยังล่ะครับ...."

"คุณยกยอฉันเกินไปแล้ว เอาแบบนี้ดีกว่าตรงไหนที่คุณอยากรู้ถามมา
ให้ฉันพูดเองบางทีนี่ก็ไม้ออก"

"อย่างนั้นก็ได้อ... ตอนนี้นอร์เบิร์ตมาอยู่เมืองไทยกับคุณเลยหรือว่ามาเที่ยวครับ...."

เธอหันไปแปลเป็นภาษาเยอรมันกับสามีแล้วเล่าให้เขาฟังต่อว่า

"หลังจากที่พินิจกับคุณแฟรงค์มาเยี่ยมแม่ที่เมืองไทย
เขาติดต่อยายเครื่องคอมพิวเตอร์ให้กับมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งได้แล้ว
ทางมหาวิทยาลัยให้เขาช่วยติดต่ออาจารย์มาสอนการตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้กับนักศึกษา
คุณแฟรงค์ก็มาถามนอร์เบิร์ตว่าสนใจไหม
ฉันกับนอร์เบิร์ตตั้งใจอยากจะทำชีวิตอยู่ที่เมืองไทยอยู่แล้วเลยตอบตกลง
จากนั้นก็ติดต่อคุยกับท่านอธิการทางโทรศัพท์ ปรากฏว่าเขาไม่ตรงกับเรื่องความพิการก็ไม่มีปัญหาอะไร
ส่วนดิฉันคุณหม่อวี่เชียร ประสบโชค ซึ่งอยู่โรงพยาบาลพญาไท ไปดูงานที่เยอรมัน
ท่านก็ช่วยติดต่อโรงพยาบาลเอกชนให้ดิฉันทำที่กรุงเทพฯ....
คุณโทมัสกับคุณแอนนาหรือคะ...พอท่านทราบว่าเราสองคนจะมาอยู่ที่เมืองไทย ท่านก็ไม่ว่าอะไร
แต่ก่อนจะเดินทางมาท่านก็เศร้าไปมาก คุณโทมัสที่เคยคุยสนุกรสนานเราจึงก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน
ขณะที่ดิฉันเข็นรถพานอร์เบิร์ตออกไปเดินเล่นในตอนเช้า ฉันพูดกับท่านว่า....

"ขณะนี้พ่อฉันคงนับวันในปฏิทินแล้วว่า ยังอีกกี่วันฉันจะเดินทางไปถึง"
....คุณโทมัสท่านซึ้งมอยพักหนึ่งก่อนจะตอบฉันว่า.... "ฉันก็เหมือนกัน ขณะนี้ฉันนับปฏิทินอยู่ทุกวันว่า
เมื่อไหร่จะถึงวันที่เธอทั้งสองจากฉันไปและหลังจากนั้นก็คงจะต้องตั้งตาตั้งใจคอยว่าเมื่อไหร่จะถึงวันที่
เธอทั้งสองจะกลับมาหาฉันอีก...."

"ข้างคุณแอนนาก็เฝ้าแต่พูดฝากฉันว่า อย่าทอดทิ้งนอร์เบิร์ตนะ"....
"เธอไปแล้วฉันจะต้องอยู่ที่นี้ด้วยความเสียบเหงาต่อไป
ถ้าหากมีเวลา ก็เขียนจดหมายมาหาฉันบ้าง"....ยิ่งใกล้วันเดินทางเข้าไปเท่าไร ยิ่งเศร้าใจมากขึ้น
ฉันกับนอร์เบิร์ตอธิบายให้ท่านทั้งสองฟังว่า ในช่วงที่มหาวิทยาลัยในเมืองไทยปิดภาคเรียน
หรือในช่วงพักร้อนเราจะกลับมาเยี่ยมท่านทุกปี
และที่ประทับใจฉันจนถึงวันนี้คือวันที่ฉันออกมาจากโรงพยาบาลทั้ง ๆ ที่ฉันไม่ได้บอกใคร แต่คุณรู้ใหม่
เพื่อน ๆ ที่เป็นพยาบาลอยู่ด้วยกัน ซึ่งมีบางคนที่ไม่ค่อยชอบฉัน
ต่างออกมายื่นเรียงแถวที่หน้าโรงพยาบาลยื่นมือมาจับแสดงความยินดีกับฉันทีละคน
อวยพรให้เดินทางกลับบ้านโดยสวัสดิภาพฉันรู้สึกตื่นตัวใจมาก ไม่นึกว่าชีวิตฉันจะมีวันนี้
เมื่อก่อนเคยคิดแต่เสียใจที่ถูกพวกเขาดูถูกเหยียดหยาม
ฉันกลับมาเล่าให้นอร์เบิร์ตฟังที่บ้านด้วยความตื่นตัวใจรองให้ออกมาบอกเขาว่า
บัดนี้คำปณิธานที่ฉันเคยพูดไว้ว่า.... "วันนี้พวกคุณเกลียดฉันไม่เป็นไร

แต่สักวันหนึ่งพวกคุณจะต้องยอมรับ และรักฉันนั้นเป็นจริงแล้ว"

นักข่าวเปลี่ยนเทปม้วนใหม่อย่างรีบร้อน ด้วยความกลัวว่าจะไม่ทันได้อัดตอนสำคัญ

"แล้วคุณนอร์เบิร์ตล่ะ ขณะนี้เป็นอย่างไรบ้าง"

หญิงสาวหันไปมองสามีด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยจะดีนัก แต่แล้วก็ฝืนยิ้มออกมานิดหนึ่งก่อนจะเลาลับไปว่า

"ตอนนี้อาการไม่ค่อยจะดีขึ้น ตั้งแต่สะดือลงไปไม่มีความรู้สึกเลย แต่เขาก็มีความหวังว่าจะต้องหาย และเดินได้ อีกสามเดือน หมอนัดให้ไปผ่าตัดใหม่"

เมื่อเลามาถึงตรงนี้เธอหันไปพูดกับสามีเป็นภาษาเยอรมัน

"นี่ เห็นไหม เขาบอกว่าเขาต้องเดินได้ เขาเชื่อในความสามารถของหมอที่โน่น" เธอพูดแล้วหัวเราะ แกมสองข้างแดงเรื่อเป็นสีชมพู

แม่ค้าข้าวหลามเดินผ่านมา เธอซื้อ 3 กระจบอก ยื่นให้นักข่าว 1 กระจบอก แล้วพูดกับสามีเป็นภาษาเยอรมัน แม่ค้าสนใจจ้องตาไม่กระพริบ

"ทานช็อค ค่อยไปทานไปก็ได้"

"ขอบคุณครับ"

เธอฉีกให้สามีทดลองกินดู แล้วตัวเองเอาใส่ปากกินด้วยความเอร็ดอร่อย

ใครผ่านไปก็อดชำเลื่องมองแล้วหัวเราะไม่ได้ ที่เห็นฝรั่งพิการนั่งกินข้าวหลาม ต่อเมื่อพ่อค้าขายมะพร้าวอ่อนเดินผ่านมาเธอก็ซื้อเลี้ยงอีกตามเคย จนนักข่าวขึ้น นึกชมเชยในความมีน้ำใจของเธอ

"แล้วสาเหตุ ที่ออกจากราชการ เพราะอะไรครับ" นักข่าวถาม

เธอมีสีหน้ากังวลอย่าเห็นได้ชัด หันไปปรึกษากับสามีเป็นภาษาเยอรมัน

"มันเป็นเรื่องส่วนตัวที่เราไม่อยากเปิดเผยนะ เรื่องมันก็ผ่านมาแล้ว พูดไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร"

"ครับ ผมขอโทษครับ"

เรื่องราวที่เธอเล่ามาร่วมสองชั่วโมง ตั้งแต่มีปัญหา จนกระทั่งต้องลาออกจากราชการ ไปผจญภัยเสี่ยงโชคตายเอาดาบหน้าบนแผ่นดินเยอรมัน ถ้าหากนำมาเขียนเป็นข่าวก็คงจะยาวมาก และถ้าหากจะตัดตอนเอาเฉพาะที่สำคัญก็คงไม่ได้ใจความที่สมบูรณ์

"ผมว่าอย่างนี้ ดีไหมครับ คุณเขียนเอง แล้วส่งไปให้ผมที่เดลินิวส์ ลงเป็นตอนๆจะดีไหมครับ" เขาเสนอ

"คุณจะให้ฉันเขียนเหรอ ฉันเขียนไม่ได้หรอก ไม่เคยเขียน" เธอพูดแล้วหัวเราะ เห็นเป็นเรื่องขบขัน แผลใหนอร์เบิร์ตฟัง เขาก็หัวเราะเช่นกัน

"คุณเขียนเหมือนที่เล่าให้ผมฟังนี่แหละ ผมว่าน่าอ่าน"

"ไม่ได้หรอก ไม่เคยเขียน" เธอยืนกราน

"ไม่ยากหรอกครับ คุณมีความรู้สึกอย่างไร ก็เขียนไปอย่างนั้น"

แล้วผมจะช่วยขัดเกลาก็ให้"

เธอนั่งคิด อยู่ครู่หนึ่ง มองไปกลางทะเล ดวงตามีประกายสดใสราวโรจน์ขึ้นมา ก่อนจะหันมายิ้มให้เขา

"เออละ แล้วฉันจะลองดู ถ้าไม่ได้ยังไงไร คุณช่วยขัดเกล้าใหม่ก็แล้วกัน"

ชายหนุ่มเก็บเทปเอากล่องถ่ายรูปคล้องคอ กล่าวอำลาเธอด้วยหัวใจที่ขึ้นบาน รู้สึกภาคภูมิใจกับผลงานชิ้นโบแดงของเขา ส่วนเธอเห็นรศพรพาสามีพิการทองเที่ยวตามชายหาดต่อไป โดยไม่สนใจว่าจะตกเป็นเป้าสายตาใคร และในขณะที่ผ่านผู้หญิงวัยรุ่นสองคนกำลังตามอง คลอยหลังเธอไปได้ยินเสียงแว่วๆว่า

"อีตัวจับฝรั่งพิการ ทุเรศมาก"

COMMENT

ดิฉันอ่านตั้งแต่เขียนลงเป็นตอน ๆ ใน นสพ. เดลินิวส์ และพอนำมารวมเล่มก็ได้อ่านอีกอ่านรวดเดียวจบเลย เพราะสนใจปัญหาเรื่องโสเภณีเด็ก สิทธิสตรีและเยาวชนอยู่แล้ว แต่เรื่องนี้จริง ๆ แล้วไม่ใช่เรื่องของโสเภณีหรือกษณะ เป็นเรื่องของผู้หญิงไทยคนหนึ่งเดินทางไปทำงานที่ประเทศเยอรมัน แล้วเขาไปใช้บริการหาทางไปรษณีย์ ซึ่งเดินทางตะวันตกเขานิยามกันมาก ทำให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคม และผู้หญิงคนนี่คือ ผกามาสู นีเธอก็เขาไปอยู่ในครอบครัวของพ่อ แม่สามีชาวเยอรมัน ซึ่งต้องทำให้เขายอมรับลูกสะใภ้ชาวเอเชียให้ได้ มาถึงตรงนี้แหละที่เป็นเรื่องศักดิ์ศรีของผู้หญิง ขอชมว่าเขียนได้ดีมาก

โดย : ลดาวัลย์ วงศ์ศรีวงศ์

คนเราเลือก "ที่เกิด" ไม่ได้ แต่เลือกที่จะเป็น "คนดี" ได้ ชีวิตของบางคนอาจต้องเผชิญและต่อสู้กับอุปสรรคนานัปการ ถึงขนาดที่เรียกว่าแทบจะเอาชีวิตไม่รอด เมื่อยังมีลมหายใจทุกคนก็ยังมี "ความหวัง" ดั่งดินรนต่อสู้ในทุกวิถีทาง โดยเฉพาะผู้ที่มีความรู้สึกรับผิดชอบชีวิต ก็จะไม่กระทำในสิ่งที่ทุจริตผิดกฎหมาย จะต้องต่อสู้ในหนทางที่สุจริต แม้บางครั้งอาจจะต้องยอมสูญเสียความรู้สึกที่ดี หรือความภาคภูมิใจในส่วนตัวไปบ้าง เพราะชีวิตไม่สิ้นก็ต้องดิ้นกันไป เพื่อความอยู่รอดทั้งของตนเองและครอบครัว ดังนั้นบทเรียนที่ได้รับจากชีวิตของแต่ละคนจึงเป็น "ประสบการณ์" ที่น่าสนใจและน่าศึกษา หนังสือเล่มนี้น่าจะเป็นอุทาหรณ์ที่ดีกับบุคคลที่สนใจ โดยเฉพาะ "สตรี" ว่าในปัจจุบันยังมีเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้และพร้อมที่จะเกิดขึ้นได้เสมอ จึงขอฝากขอคิดว่าคนเราบางคนอาจตกอยู่ในสภาวะการณ์ที่ค่อนข้างเลวร้าย แต่หากเรายังมีสติจิตใจยังเข้มแข็งโดยเฉพาะ มี "กำลังใจ" ที่จะต่อสู้จะแก้ไขกับอุปสรรคต่าง ๆ โดยใช้ความสุจริตรอบคอบและมีวิจารณญาณโดยไม่ท้อแท้ แล้วอุปสรรคต่าง ๆ ก็ก็จะผ่านพ้นไป ความสำเร็จตามที่ปรารถนาก็ย่อมเป็นของเราในวันหนึ่งแน่นอน

โดย : ชพตฯ ปรีดา หงสกุล